

og kommune samt folkepensionsbidrag, hvis sidste rettidige indbetalingsdag indtrådte mere end 3 måneder forinden, er indføjet i den kommunale valglov ved ændringen af denne lov ved lov nr. 278 af 9. december 1957. Bestemmelsen fandt således første gang anvendelse ved de kommunale valg i marts 1958 og havde den gang til følge, at af i alt ca. 11.400 kommunalbestyrelsesmedlemmer var der 34 sognerådsmedlemmer og 1 byrådsmedlem, der ikke kunne indtræde i rådene. Ved de kommunale valg i marts 1962 havde bestemmelsen til følge, at 44 sognerådsmedlemmer, 3 byrådsmedlemmer samt 1 amtsrådsmedlem ikke kunne indtræde i rådene.

I de fleste tilfælde har der foreligget skatterestance til en anden kommune end opholdskommunen, fortrinsvis restance med hensyn til ejendomsskatter af tærvælder, engparceller, sommerhuse o. lign. At også skatterestance til en anden kommune end opholdskommunen kan influere på en persons ret til at indtræde i et kommunalt råd, er en nyskabelse. Efter den kommunale valglovs oprindelige udformning var valgetten og dermed valgbarheden til de kommunale råd betinget af, at man ved valgets foretagelse var skatteyder til valgkommunen, og at man havde betalt forfaldne direkte skatter såvel for det skatteår, hvori valget skulle afholdes, som for det umiddelbart foregående.

Skattebetingelsen for valget og valgbarhed er gentagne gange blevet lempet, og i folketingsåret 1953-54 fremsattes der af den daværende regering forslag om en fuldstændig ophævelse af disse bestemmelser. Regeringsforslaget gennemførtes dog kun delvis ved lov nr. 335 af 22. december 1953, idet kun skatteansættelsesbetingelsen bortfaldt, således at det ikke længere var en betingelse for kommunal valgret, at man var ansat til skat. Skattesvarelsesbetingelsen opretholdtes derimod, således at det fortsat var en betingelse for valgret til de kommunale råd, at vedkommende havde betalt de ham pålignede direkte skatter til valgkommunen inden for det forud for valget senest afsluttede skatteår, eller, såfremt sådan påligning ikke havde fundet sted, havde betalt de tilsvarende skatter inden for det følgende skattehalvår. Ved lov nr. 278 af 9. december 1957 ophævedes også skattesvarelsesbetingelsen, men da man fandt, at den, der indvælges som medlem af en kommunalbestyrelse, ikke burde indtræde i denne, såfremt han var i skatterestance, indføjedes bestemmelsen i § 33 i den kommunale valglov. Skattesvarelsesbetingelsen bibeholdtes således — omend i en betydelig lempet form — for de valgte kandidater, men i modsætning til tidligere, hvor krav om skattesvarelse kun omfattede kommunale skatter, herunder

ejendomsskatter, kom skattesvarelsesbetingelsen til at omfatte samtlige pålignede direkte skatter til stat og kommune, såvel til valgkommunen som til andre kommuner, herunder erhvervsskat og skat af faste ejendomme til fremmede kommuner.

I mange tilfælde har de indvalgte kandidater været uvidende om, at de var i skatterestance, og det er undersøgt, hvorvidt man kunne nå frem til en ordning, der kunne sikre, at de opstillede kandidater forud for valget blev gjort opmærksom på eventuelle dem påhvilede skatterestancer, men netop det forhold — at restance med hensyn til skatter til andre kommuner end valgkommunen kan være til hinder for indtræden i et kommunalt råd — indebærer, at en sådan ordning ikke vil kunne blive effektiv, idet den fornødne undersøgelse af de opstillede kandidaters skattemæssige forhold ikke vil kunne gennemføres på grundlag af foreliggende oplysninger i valgkommunen.

For at gøre ordningen mere effektiv måtte man derfor søge bestemmelsen ændret, således at det — delvis som tidligere — kun var restance med hensyn til skatter til stat og valgkommunen, der havde betydning med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt en skatterestance skulle virke hindrende for indtræden i et kommunalt råd.

Selv en sådan ændring ville dog ikke medføre, at en oplysningsordning ville blive helt effektiv, idet der i mange tilfælde har foreligget restance som følge af bortforpagtning af ejendomme. I tilfælde af bortforpagtning af ejendomme aftales det hyppigt i forpagtningskontrakten, at forpagteren skal udrede ejendomsskatterne af den forpagtede ejendom, men uanset en sådan mellem en ejer og en forpagter indgået aftale er det ejeren, der i givet fald er i skatterestance. De kommunale ejendomsskatter hæfter nemlig ifølge bestemmelsen i § 29 i lov nr. 34 af 18. februar 1961 om beskatning til kommunerne af faste ejendomme på den pågældende ejendom og svares af den, der er ejer af ejendommen ifølge erhvervelsesdokument, tinglyst som adkomst, eller af brugeren, såfremt denne ifølge *lovgivningen* skal udrede skatterne af ejendommen. Det påhviler således ejeren at betale de pågældende skatter, men da kommunerne ofte udskriver ejendomsskattebilletten på vedkommende forpagters navn, ville en gennemgang af kommunale bøger næppe resultere i, at eventuel restance med hensyn til ejendomsskatter for bortforpagtede ejendomme blev oplyst. Tilsvarende ville formentlig gøre sig gældende i de beslægtede tilfælde, hvor restance foreligger som følge af sameje, interessentskabsforhold o. lign., idet det også i disse tilfælde er almindeligt forekom-